

בע"ה, ערבי פסחים ע'.

אבא רח"מא,

קשה מאד היציאה מבין המצרים. הוא שאמרו
קשין מזונותיו של אדם מקריעת ים סוף.

לא שה' הקשה את לב הפרעה שלי ולא שאני עבדו
דלאו בהיפקרא נ"חא לי'... אלא שמר לעהמן נחלה או
שהוא סתם עסוק בבדיקת חמץ, עכ"פ היום לא בא וכנראה אף
מחר יעדר ואפילו אם יבא, בהלחצי לגמור היום את מלאכתו,
נשארתי אני בעל חוב למלאכתי אני וטרם התחלתי בעריכת
הגליון הבא.

לכן מוטל הוא בספק גדול אז יעלה ביד לבא
לשם לסדרים. קרוב יותר ללאו מאשר להן. ואבקשך להנחם
על הרעה ולנחם אמא עליה. רצוני חזק אתי לבא בשבוע הבע"ל
לימי החג האחרונים ואידיהם יהי' בעזרתך.

דאבה נפשי ועדיין לא אדע איך יעברו עלי ימי
מועד ברחוק מקום מכם זה העגום. ואך זאת נחמתי בעניי,
שבע"ה אעשה בלייפציג ימים מספר בשבוע הבע"ל.

חדשות אין. אך זאת שמעתי שה' ניימן ירד
מכל נכסיו פלאים, ולא אדע האמת בפ"י השמועה.

דברים אחדים מתחת לחכי לצרלה ת'. אמנם אין
הכתיבה דומה לאמירה ואשתאה להחריש עד בואי.

ובכן: יזכנו המנחם ציון עם כל חרבותיה
לחוג חגים ומועדים אחרים בשמחה וששון על הרי הק'
בירושלם...

מנשקכם באהבה

Grand Hôtel

Fez

TÉLÉPHONES : 32-77 - 32-78

R. C. RABAT 2178

מכתב למהרר
מכתב למהרר

אופובי

הנה ברוח הטוב והשקט את רגלי הים

לפני 15 בלילות נצא בו ביום נסעך ובאצתי

הסמוכה מקום קטנה יהודית של מרס כפר הגר הנה

ספרת הברכותי וכן עסקתך את ערב ובאותי ימי

במלך כבוד ביום ואתה נחצית כאן ביום השבת נלך

בסביבת מלורה ומתן מאין בואמתה. ריף, ח"ט הנה

כ-15 אלף אומה הסוהים אמורת מ מסורתי עתונות

לפנות אולם רוח הקורה והאמנה הסקלגה, רוח המצבור

ורג הירוק העולם גם יחד ונדלף מת. עשר הירצה

מבין אותם הבבקים המלטים שדם למחזיק אותם

כצדיתם והשלפון המיוון והמלונות ה מוקדיות

ויחיסוריות אדם - עירך אמורת, לרף התרבות, המא

השקלפת את עבד השבולס התקומים, דברות קטנים

המלון ובקלות. פינתם שלמות במתן המלונות

המלון א נלשלת וכו' וכו'.

קצורו של צבר: לא במתן אקור

אין בילום הנה בצורתו התוכנית או הו צבר למתן

מצבה ה' מתן מסובלת בשבת, כ' יפה נלשלת

לא מיוון נלשלת מאס ולם מיוון שנה.

אין צדק אמר, אובן, כ' השבת

של הרכיבה במחצית לילית לילית, כ' השבת

לילית לילית במחצית לילית לילית, כ' השבת

אבא יקירא, שליט"א

האמת ניתנה להאמר שהייתי רוצה ואולי
גם יכול לעלות לחג אליכם. ואצ"ל שהייתי צריך לעשות כך.
אמנם לא יכולתי. נפשי לא נתנני לנסע כשם שאינה נותנת לפשום
ולנוח ולעבוד ולישון, כל עוד שהמצב הזה שולט בהתיחסותנו
זה-אל-זה.

טובל הייתי כל עונשין שבעולם אבל
שתתקו ותהיו מעמידים פנים כשותף זה שהתקוטט עם שותפו,
ושוב "אינו רואה אותו" ועובר עליו כאילו לא הי' ולא נברא,
- לזה לא פללתי ולא אוכל לשאתו עוד.

לא נדון בעצם הענין. יש ויש בו פנים
שאינם לגנאי לי. ולא נדון בכל המים הזידונים אשר עברו
עלי בימים ההם ועד עתה, וביחוד עתה, ואל אצדתק ב"אין אדם
חוטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטות" וכדומה... רק זאת אנקש:
טרם כל וראשית כל תאבו להבליג על רגשי הצער והרוגזה, ויהא
הדבר בעיניכם כאסון זה, שצריכים להתחשב עמו תחילה ורק
אח"כ להאשים בו את מסבבו, - כי רק אז אוכל לבא.

לא ארבה דברים וביחוד לא דברי סנגוריא.
אבל לעינא פקיחא ברור, שכל עוד שלא השתנה המצב השורר בי-
נינו כעת, לא נוכל לגשת כלל לטכום עצה איזו שהיא, כי לא
נוכל לבא בדברים בכלל. וכל עוד שלא הבלגנו על ההרגשים
הצדדיים הכרוכים בענין, - לא נגיע אל עצמיותו.

ולזאת נפשי בשאלתי: תפנו גם אתם מקצת
הדרך הסגורה בעדנו כעת, ונפגש בה.

ובזה אצא פניכם בברכת מועדים לשמחה
בנכם אשר רק עתה הוא יודע עד כמה אוהבכם: